

A Lectio divina: a szentírási szöveg „lélek szerinti olvasása” csoportban

Az egyház hagyományában régen meggyökerezett a Szentírás „lélek szerinti”, eredetileg egyéni (vagyis nem csoportos) olvasatának gyakorlata, a **lectio divina**. Olyan olvasási és imamódról van szó, amely – bár nem az egyetlen, ezért nem is tehető kizárólagossá – az évszázadok tapasztalata alapján bensőséges találkozást tesz lehetővé Isten és az Őt kereső ember között, és nagymértékben hozzájárulhat az ember evangéliumi formálódásához, személyiségének kibontakozásához.

Mivel ez a fajta imádság bensőségességet eredményez Isten és az ember között: az ember bizonyos értelemben „lemeztelenedik” Isten előtt, a csoportos olvasás során ezt tiszteletben kell tartanunk, és a megosztások alkalmával meghagynunk kinek-kinek a szabadságot arra, hogy eldöntse, mit oszt meg felismeréseiből, Istennel megélt imádságos találkozásából. Ezt a csoportos szövegolvasást és imádságot a hitben kellőképpen motivált, és elcsendesedésre képes résztvevőkkel célszerű alkalmazni.

A módszer menete a következő:

0) **Az összeszedettség elérése.** Ez történhet pl.

- egy körkérdéssel, ami a hogylétre vonatkozik;
- néhány perc elcsendesedéssel;
- rövid relaxációs gyakorlattal;
- képes meditációval stb.

illetve ezek tetszés szerinti kombinációjával is.

- 1) **Előkészület:** ennek része egy közös bevezető imádság (a választott szöveggel kapcsolatos ének, zsoltár, spontán ima elimádkozásával), a szöveg elolvasása, amely alatt mindenki kezében tartja és követi a szöveget.
- 2) Ezután következik a **lectio:** a szöveg elemi magyarázata, amelynek célja, hogy feltárja, „beszéltesse” a szöveget. A szöveg jellegétől függ, hogy szerkezetének, menetének, a benne szereplő személyeknek, az esetleges konfliktusoknak stb. elemzéséről van-e szó. Célszerű, hogy ezt a lépést vagy szakértő (teológiaiilag megfelelőképpen képzett személy) végezze, vagy olyan elemzési szempontokat (írásos magyarázatok, összefüggés-vázlatok stb.) kapjanak a résztvevők, amelyek alapján önállóan – nem csoportosan! – mélyülhetnek el a szöveg értelmének keresésében.
- 3) **Meditatio:** a következő lépésben a figyelem két irányba is kiterjed:
 - a) „Mít mond a szöveg az üdvösségtörténet egészében szemlélve?” (Mi az örök üzenete?);
 - b) „Mít mond személyesen nekem?” Ezt a lépést mindenki egyénileg végzi el, elgondolkodva ezen a két kérdésen.
- 4) **Megosztás:** ki-ki elmondja, amit felébresztett benne, amire hívja Isten (a szövegen keresztül), és amit szívesen megoszt a többiekkel.
- 5) **Oratio-contemplatio:** ez elsőként a szóbeli imádság, majd ezt követően a csendes szemlélődés mozzanata. A felismert üzenet – a szöveg jellegéből és témájából adódóan – előbb hálaadás, dicséret, kérés, kiengesztelődés vagy valamilyen elköteleződés felvállalásának stb. alapjául szolgálhat, amelyet Isten elé vihet az ember a szavakkal kimondott imádságban (oratio), amennyiben erre érez indíttatást. Az egyéni imádságok előtt a résztvevők közösen is elimádkozhatnak a szöveg mondanivalójához illő, megfelelően kiválasztott, kötött (szentírási, liturgiából, szentek írásaiból stb. vett) imát is.
Az Istenhez szavakkal forduló imádság után az ember leegyszerűsíti figyelmét: a Szentháromság szavak nélküli, csendes, ráhagyatkozó imádságában időzik (contemplatio).
- 6) **Befejezés:** a szöveg ismételt elolvasása, közös záró imádság.

Ha a csoport tagjai rendszeresen találkoznak, indokolt, hogy a következő alkalom elején visszatekintsenek arra, hogyan élték meg, hogyan volt jelen mindennapjaikban, ami felismerésre jutottak az előző találkozáskor. Majd ezt követheti az adott alkalomra kiválasztott szakasz imádságos olvasása.